

heller ikke, at man skal kunne sige Andet, end at der fra Regjeringens Side, saavel i Almindelighed som specielt i denne Sag er viist en Erkjendelse af dette Princip's Rigtighed, og hvad specielt det foreliggende Punkt i Pensionstloven angaaer, saa har jo ogsaa den tidligere Erfaring viist, at Regjeringen uden Banstælgthed er gaaet ind paa det, som Udvalget foreslog i den forrige Sæssion, nemlig at nedsætte den høieste Pension fra 4000 Rbd. til 3000 Rbd., en Størrelse, som nu er bragt i Forslag at skulle nedsættes til 2500 Rbd. Dette maa fra Regjeringens Side findes meget betænkeligt, og jeg skal tillade mig at fremhæve de Tvivl, som Regjeringen i saa Henseende har, og de Grunde, som Regjeringen troer at burde anføre for at fastholde den tidligere Afstemnings Resultat. Jeg har allerede idag haft Opfordring til at udtale mig om, hvorledes det virkelig er Tilfældet, at denne Pensionstlov i sin Heelhed forekommer mig at kunne siges at være gunstig for Embedsstanden; — jeg beder at erindre, at det er i sin Heelhed, at jeg har omtalt det saaledes, altsaa ogsaa med Hensyn til det Gode, som naaes for Enkerne, hvorved de ikke udelukkes, at det, som nu gjælder i Danmark efter Grundloven, er gunstigere og meget gunstigere for selve Embedsstanden; — men der er een Henseende, i hvilken Forholdet ingenlunde er saa gunstigt for Embedsstanden, og det er med Hensyn til de høiere stillede Stats tjenestefler; vil man nu, medens de høiere Stats embedsmænd, — jeg sigter ikke herved blot til Ministertposterne, — ere lavere aflagte her end de fleste andre Steder, trykke Pensionstbeløbene endnu dybere ned end det Punkt, der efter den almindelige Scala vil kunne naaes, saa stiller Forholdet sig naturligviis endnu ugunstigere, og der bliver da for Regjeringen altid at tage i Betænkning, om man bør gaae ind paa en saadan Pensionstlov, som gjør Forholdet endnu ugunstigere for Embedsmændene, medens det vel er gunstigere for Enkerne end de hidtil gjældende Regler. Det Hensyn, som Regjeringen maa have for Die, er at komme ud af den nærværende lidet ønskelige Tilstand med Hensyn til Pensioneringen, og i det Sted at komme over paa en saadan fast Fod, som den,

der vil kunne naaes ved nærværende Pensionstlov; det er ogsaa dette, man ved denne Sags Behandling paa de forskjellige Stadier har havt for Die, og som har bevæget til de andre Indrømmelser, der ere gjorte; men det er tillige en Selvfølge, at dette Hensyn dog paa den anden Side ikke kan siges at være saa alt overveieende, at Hensynet til hvad der skyldes selve Embedsmanden af den Grund reent skulde tages af Syne, og det er den gjensidige Prævelse af disse Hensyn, som saaledes maa afgjøre, hvorvidt man kan gaae ind paa Endringer af den Slags, som her foreligge. Hvad for det Første Sagens finansielle Betydning angaaer, da er den virkelig ikke stor; det ligger i Sagens Natur, at naar Pensionens Maximum engang ved Lov er fastsat til $\frac{2}{3}$ af Sagen, vil der kun være Spørgsmaal om forholdsviis meget faa Embeder, for hvilke det skulde kunne være af Interesse, om det høieste Pensionstbeløb bliver ansat til 2500 Rbd. eller 3000 Rbd., ligesom ogsaa Sagen for endeel taber den finansielle Betydning, som den ellers kunde have, naar der hensees til det Endringsforslag, som er stillet under Nr. 4, hvor der jo gives en speciel Anviisning til dog at kunne faae en Pension ansat til et høiere Beløb end 2500 Rbd. Det er derfor heller ikke fra den finansielle Side, at Sagen forekommer mig væsentligst at maatte sees; men det er det Princip, som derfor ligger til Grund, det hele Præg, som en saadan Bestemmelse vil give Pensionstloven ligeoverfor Embedsstanden, som jeg troer fornemmelig bør komme i Betragtning. Det har været et Hensyn, som har gjort sig mere eller mindre gjældende her under de tidligere Discussioner, og jeg troer, at man kan sige, at Regjeringen er deels i Almindelighed og deels ved enkelte Lovforslag, saaledes om Lovvæsenets og Amtsforvalternes Lønning, kommen dette Hensyn imøde, at det er ønskeligt, at der gjøres Noget og ikke Ubetydeligt for den lavest stillede Embedsclasser. Regjeringen har ved flere Leiligheder havt Anledning til at vise, at den ingenlunde frygter for at opveie den Udgiftsførogelse, som kunde skyde af en saadan Forbedring af de lavere Classers Raar, ved en tilsvarende Formindstfelse for de høiere stillede Classer; men ogsaa